MASĂ ROTUNDĂ

TEMA DEZBATERII:

CAMPIONATUL REPUBLICAN DE JUNIORI

Al doilea an consecutiv în noua sa formulă (8 serii a 12 echipe), Campionatul național al juniorilor și școlarilor a prins suficient contur și cheag, pentru ca o investigație în lumea sa să ne poată da răspunsuri valabile. În acest scop am reunit în jurul unei mese rotunde patru antrenori cu echipe dispersate în patru serii distincte. I-am rugat să răspundă la aceleași întrebări, considerînd că aportul lor la această discuție poate oferi suficiente elemente de generalizare.

Așadar, invitații noștri: **IOAN KLUGE** (Progresul București, seria a II-a), **LEONTE IANOVSCHI** (F. C. Argeș, seria a V-a), **ALEXANDRU MUTA** (Școala sportivă Brașov, seria a IV-a), **CONSTANTIN SUCIU** (Rulmentul Bîrlad, seria I). Oameni „de fotbal" cu state mai vechi sau mai noi în activitatea cu juniorii, pedagogi încercați, antrenori cu nedezmințită pasiune pentru menirea nobilă de a pregăti generația de mîine a fotbalului românesc. Vă propunem să urmăriți răspunsurile lor.

1. V-A SATISFĂCUT PROGRAMAREA CAMPIONATULUI RECENT ÎNCHEIAT?

IOAN KLUGE: „Campionatul a avut o regularitate exemplară. Ora 13, de disputare a partidelor, în ciuda anumitor inconveniente (căldură, de exemplu), rămîne și cea mai bună soluție, oferind multiple posibilități pentru deplasarea în provincie".

LEONTE IANOVSCHI: „În miezul zilei, nici nu se putea un moment mai neprielnic pentru disputarea unor partide de juniori. Este o oră neconvenabilă, în primul rînd pentru spectatori. Așa se explică de ce acest campionat s-a disputat într-un anonimat cvasi-total. Prezența spectatorilor la arenă este un cadru necesar pentru niște fotbaliști în formare. Psihologia de concurs suferă în condițiile actuale. M-am dumirit mai bine de acest lucru după un turneu cu F. C. Argeș în Bulgaria, unde am aflat că jocurile din campionatul bulgar de juniori se dispută în cuplaj cu întîlnirile de divizia A. Ce bine ar fi dacă și partidele noastre s-ar disputa la ora 10 dimineața, înaintea meciurilor divizionarelor C sau B".

ALEXANDRU MUTA: „Se joacă la ora prînzului, pentru a permite plecarea din localitate spre locul de întrecere. Dar și așa, 95 la sută dintre echipe se deplasează de simbătă seara, pentru a evita oboseala. Cum argumentul oficial, practic, nu stă în picioare, programarea meciurilor duminica dimineața ar fi avantajoasă din toate punctele de vedere.

CONSTANTIN SUCIU: „În deschidere la partidele de B și C, iată singura soluție care ar reține interesul public față de campionatul național de juniori".

2. CE CALIFICATIV ACORDAȚI NIVELULUI VALORIC?

I. K.: „Seria noastră a fost fragmentată în două: echipele clasate pe primele 6 locuri au practicat un fotbal bun. Plutonul al doilea a înglobat, însă, echipe mai slabe care n-au putut pune probleme deosebite grupei de elită".

L. I.: „În afară de Dunărea Calafat, ultima clasată, toate celelalte formații au etalat un fotbal superior aceluia practicat în edițiile trecute ale campionatului".

A. M.: „Global, nivelul valoric a fost mai ridicat ca altădată, deși a existat și în seria a IV-a un decalaj evident, dar nu ca înainte, între partea superioară și cea inferioară a clasamentului".

C. S.: „Grupa noastră „moldoveană" a înmănunchiat echipe bine pregătite. Dar pentru a oferi o idee mai clară despre capacitatea seriei noastre, propun alt criteriu de comparație: echipa pe care o antrenez, Rulmentul Bîrlad, și care a ocupat locul 5 — un loc de mijloc, în stare să reprezinte o medie valorică — joacă de la egal la egal, în partidele de verificare, cu divizionarele C din zona noastră geografică".

3. EVIDENȚIAȚI CÎTEVA ASPECTE ORGANIZATORICE PRECISE

I. K.: „Terenurile au fost, în general, bune. La Tulcea am întîmpinat dificultăți, acolo unde toate echipele, cu excepția noastră și a Rapidului, au jucat pe o suprafață de zgură cu dimensiuni asemănătoare unui teren de handbal!? Dar nu ne întrebați cîte insistențe am depus pentru a beneficia de excepția pe care o amin-team, Arbitrajele, mai competente ca altădată. Echipamentul a fost adecvat. Aspectul lui a demonstrat prosperitate și interes din partea secțiilor de fotbal. Nu s-au înscris în această regulă Comerțul Brăila și Școala sportivă Constanța".

L. I.: „S-au folosit terenurile echipelor mari (cu excepția Craiovei), ad'că tot ce există mai bun în orașele respective. În a doua jumătate a returului nu s-a mai respectat hotărîrea Biroului federal, conform căreia, arbitrajele trebuie oficiate de arbitri neutri. Așa se face că unii dintre localnici au condus tendențios meciuri importante. Alții însă, îi menționez pe Branga și Offenberg, ambii din Tg. Jiu, s-au detașat de spiritul patriotismului local, conducînd excelent. În această ediție a campionatului, secțiile de fotbal au demonstrat practic o bunăvoință considerabilă, asigurînd condițiile materiale normale întrecerii sportive".

A. M.: „Terenuri bune, dar ce folos că unele dintre ele au fost... descoperite după ore întregi de alergătură și investigații. Așa s-a întîmplat la Sibiu, de exemplu, unde asociația Șoimii, ca și altele de altfel, a omis să trimită federației adresa exactă a stadionului și nu a luat nici cea mai mică măsură de popularizare a meciului prin mijloacele de afișaj. Arbitrajele au fost bune pînă în momentul cînd s-a renunțat la practica sănătoasă a arbitrilor neutri. Totuși, e un progres masiv față de anii trecuți, cînd te pomeneai că un magaziner sau un jucător de la echipa mare își asumă, oficial, rolul de cavaler al fluierului. Echipament: mai mult decît satisfăcător".

C. S.: „Cu excepția Iașului și Bacăului unde am jucat pe zgură, peste tot am întîlnit terenuri corespunzătoare. Arbitrii au fost competenți. Echipamentul, suficient, dar de calitate slabă".

4. CE ELEMENTE DOTATE ȘI NECONFIRMATE ÎNCĂ PROPUNEȚI ATENȚIEI GENERALE?

I. K.: „Pe Florea de la Steaua, un mijlocaș stînga de certă valoare".

L. I.: „**Popa** și **Georgescu** (F.C. Argeș), **Nanu** (Pandurii Tg. Jiu), **Radu** (Știința Petroșani)".

A. M.: „**Paveliuc** de la Școala sportivă Sinaia".

C. S.: „**Romilă III** (Politehnica Iași), **Popa, Sandu** (Rulmentul Bîrlad), **Cocoșel** (Ceahlăul P. Neamț), **Sasu** (S.C. Bacău), **Florian** (Liceul de fotbal Bacău)".

5. CE APRECIERE PERSONALĂ DORIȚI SĂ FACEȚI PUBLICĂ?

I. K.: „Pentru facilitarea selecției ar trebui stipulată o obligație, după care, în foaia de arbitraj remarcările ar trebui făcute de arbitru și de fiecare antrenor, dar pentru echipa adversă. În legătură cu formația noastră, Progresul: retrogradarea din A de anul trecut și nepromovarea de anul acesta au barat drumul juniorilor (teamă de risc!), către echipa I. Așa s-a întîmplat cu talentatul Sandu Gheorghe, ca să dau un singur, exemplu, care joacă într-o echipă oarecare la Focșani. Așa se va întîmpla, probabil, cu promoția de anul acesta, semifinalistă în campionatul național".

L. I.: „Numărul echipelor dintr-o serie ar trebui mărit de la 12 la 14, pentru a asigura mai multe jocuri oficiale. Campionatul județean, competiția care asigură un caracter de masă fotbalului de juniori, rămîne în continuare un bluf. Ar trebui luate măsuri grabnice".

A. M.: „Nu se trece prin sită toată rezerva de talente a campionatului. Selecțiile organizate, pe bază de propuneri, nu reprezintă, cred, testul cel mai convingător, pentru că, de regulă, în condiții de vizionare la trial, jucătorul tînăr nu dă randamentul firesc. Observarea lui în meciuri obișnuite, i-ar putea dimensiona adevărata valoare. Dar acest lucru nu se poate realiza dacă observatorii oficiali ai meciurilor de Divizie A, B sau C, vor ocoli, în continuare, întîlnirile de juniori".

C. S.: „Eu aș propune ca în componența Colegiului central de antrenori să fie cooptat și un tehnician din cadrul resortului de juniori. Ar fi o curea de transmisie foarte competentă și eficace între forul superior și viața campionatului nostru. Mă gîndesc, de asemenea, ca antrenorii de juniori merituoși, să fie trimiși și ei în schimb de experiență peste hotare, așa cum s-a întîmplat cu alte categorii de antrenori. Căci perfecționarea pedagogilor este corelată, obiectiv, cu marile pretenții pe care le avem de la fotbalistul de 18 ani care bate la poarta performanței".

●

Se impun, desigur, cîteva idei. Cea mai importantă ni se pare a fi că actuala ediție a campionatului național a însemnat o etapă reușită a cristalizării formulei organizatorice adoptată cu 2 ani în urmă. Reiese limpede că acest campionat trebuie doar consolidat și îmbunătățit acolo unde mai prezintă porțiuni vulnerabile. Se pare că ora de începere a jocurilor este total necorespunzătoare, alungînd publicul de pe stadioane, perpetuînd anonimatul și apatia. Numărul relativ redus de jocuri oficiale constituie încă o problemă care își așteaptă soluția salvatoare. Arbitrajele lasă încă de dorit.

Cu adevărat îmbucurător este însă faptul că secțiile de fotbal, impulsionate de interesul crescut al federației pentru acest campionat, și-au activizat preocuparea pe lîngă echipele lor de juniori. Echipament, terenuri în general bune, condiții de deplasare mulțumitoare, încadrarea echipelor cu antrenori calificați, sînt realizări palpabile și de dată recentă. Un asemenea demaraj presupune numai pași înainte.

Ion CUPEN

PUNCTE de vedere

RECUPERAREA? RESPONSABILITATEA PERSONALĂ A JUCĂTORILOR!

În ultimii ani, se înregistrează în sportul mondial performanțe fantastice la care contemporanii nu mai puțin fantasticului (la vremea lui) Jessie Owens nici nu am fi îndrăznit să ne gîndim. Această „revoluție" nu a ocolit nici fotbalul, care a trecut cu repeziciune peste etape care altă dată rămîneau încremenite decenii întregi.

Toate aceste înnoiri au fost posibile înainte de toate datorită spectaculoaselor mutații intervenite în orientarea și conținutul antrenamentului, precum și a interferențelor tot mai complexe și eficiente ale metodicii antrenamentului cu diverse științe ajutătoare.

Ca urmare, și în fotbal asistăm astăzi la transformări care cuprind deopotrivă antrenamentul și jocul. Personal mi se pare că „fotbalul total" exprimat atît de convingător de echipa reprezentativă a R.F. a Germaniei și Ajax reprezintă o școală ce se va impune foarte repede, acolo unde rutina va fi învinsă mai repede, și adaptarea la nou se va face mai bine și mai rapid.

Din păcate, trebuie să mărturisesc că, în general, în fotbalul nostru, transferul de experiență se face cu destulă greutate. O doză de rutină, de teamă și chiar de comoditate împiedică mulți antrenori din eșaloanele superioare ale fotbalului nostru să-și însușească nu numai principiile metodice care au dat rezultate uimitoare în alte discipline sportive și care sînt valabile și în fotbal, ci chiar și pe cele din universul fotbalului.

Or, este clar pentru toți cei care tind spre „fotbalul total" că acesta înseamnă nu numai o schimbare de așezare și mișcare în teren, ci reprezintă înainte de toate o cotitură în concepția și în atitudinea față de metodele tradiționale folosite și față de muncă. Căci fotbalul total presupune, printre altele, și un **angajament total**, deci o cheltuială de energie peste cota înregistrată în campionatele noastre, așa după cum de altfel a subliniat și recenta ședință de lucru a antrenorilor divizionari.

Revenind la problema pe care ne-am propus să o abordăm, trebuie din capul locului să precizăm ca o condiție sine-qua-non, că **la nivelul marii performanțe nu poate fi concepută adaptarea organismului la cerințele noi ale fotbalului** (antrenamente sporite ca număr și intensitate, precum și creșterea considerabilă a numărului de jocuri dintr-un an competițional), **fără a aborda, pe lîngă problemele antrenamentului, în egală măsură și problema recuperării** *), **adică realizarea obligatorie a unei concordanțe între efort** (solicitarea organismului) **și refacerea lui**, ceea ce asigură echilibrul biologic, pentru realuarea ciclului săptămînal de antrenamente pe o scară mai înaltă. Acesta este un proces NATURAL și SIMPLU atunci cînd sînt respectate regulile lui la fel de simple.

*) Termenul corect este cel de refacere, însă în practică se folosește mai mult cel de recuperare.

Este cunoscut faptul că performanța sportivă este produsul unui anumit gen de antrenament și că una din condițiile ei, o reprezintă munca sistematică, intensă, de zi cu zi. Suportul fiziologic al acestui travaliu, considerabil crescut față de trecut, îl reprezintă ca o condiție obligatorie, starea de sănătate și de prospețime (care se întreține conștient și dirijat) a organismului. **Deci relația sănătate — antrenament — refacere se află într-o strînsă și OBIECTIVĂ interdependență și intercondiționare, fără de care nu este posibilă performanța sportivă la nivel înalt.**

Este cazul aci să amintim în treacăt și unele exagerări, cu circulație (din păcate) destul de răspîndită în fotbalul nostru și anume:

● **Exagerarea „dimensiunilor efortului" din antrenamente și jocuri** (să-i spunem direct — cocoloșeală) **în virtutea căreia sîmbăta nu se face nici măcar inofensiva înviorare (?!), iar lunea este destinată „recuperării"** (a se citi altfel).

● **Supraevaluarea mijloacelor chimice de recuperare cunoscute sub titlul generic de „susținătoare de efort"** (și a căror importanță nu o negăm dar nu este cazul nici să o exagerăm) **și cărora deseori oameni mai puțin avizați le acordă o asemenea dimensiune încît acestea capătă, uneori, primordialitate chiar față de factorii decisivi ai performanței sportive: antrenamentul și gradul de sănătate.**

La aceste deformări, putem adăuga și **slaba responsabilitate a multor jucători, care „dădăciți" de toată lumea** (întocmai copiilor răsfățați), **cred că problema formei sportive este treaba antrenorului, iar recuperarea cea a medicului.** De aci, din această situație, nefastă, s-a ajuns la practica atît de dăunătoare a excesului de „pregătire centralizată", potrivit căreia mulți jucători cred că, în primele zile ale săptămînii, pot ignora orice fel de reguli ale vieții sportive, deoarece după aceea urmează „recuperarea" la club.

Această practică este în flagrantă opoziție cu unul din principiile fundamentale ale pedagogiei socialiste, care se bazează pe participare **ACTIVĂ** și **CREATOARE** a subiecților, ideea de creație personală fiind elementul nou față de trecut. Aceasta cu atît mai mult cu cît sportivul nu trebuie privit numai ca obiect al educației, ci și ca **SUBIECT** în vederea formării capacității sale de a acționa **INDEPENDENT**, fapt ce impulsionează procesul de formare a **PERSONALITĂȚII** sale.

În aceste condiții complexe în care colaborarea antrenor — medic — sportiv capătă valențe suplimentare, este evident că recuperarea nu poate și nici nu trebuie să fie „monopolul" exclusiv al medicului, **ea fiind o chestiune de responsabilitate personală a sportivului, o problemă de educație, de cunoștințe și de conștiință personală și colectivă.** Este o cerință absolut justificată cel puțin la eșalonul superior al fotbalului nostru.

Dacă simplificăm problema recuperării la datele ei esențiale o putem enunța, fără pretențiile unui articol științific, aproximativ la următorii parametri:

● **Sănătatea**, pe care trebuie **să și-o păstreze în primul rînd beneficiarul ei: sportivul.** Or, la noi, asistăm la situații bizare, cînd medicul este mai preocupat decît sportivul de lucruri elementare care-l privesc direct pe acesta: păstrarea greutății optime, extirparea focarelor de infecție, păstrarea regimului dietetic sau ferirea de răceli (?!).

● **Alimentația rațională**, potrivit vîrstei, sezonului și efortului fizic, condiție care ar trebui cunoscute pînă și de juniori și care ignorată are numai efecte defavorabile asupra capacității de efort, formei sportive, și deci asupra refacerii.

● **Odihna**, ceea ce înseamnă în primul rînd asigurarea (noapte de noapte) a unui somn sănătos cu efecte tonice. Tot aci încorporăm și dispersarea preocupărilor care duc în unele cazuri la pierderea de energie fără rost.

● **Viață echilibrată și rațională**, fără „timpi morți" cu preocupări constructive și pozitive pentru viața socială și personală.

● **Folosirea sistematică, după antrenamente și joc, a mijloacelor puse la dispoziție de cluburi și de către medic** (hidro-terapie, saună, masaj, oxigenare, înoculrea sărurilor pierdute și altele).

Fără pretenția de a fi scris un articol de specialitate, dorim ca prin aceste rînduri să adresăm, acum în zilele pregătirilor pentru noul campionat, conducătorilor de cluburi (secții), antrenorilor, medicilor și sportivilor un apel, prin care să **transferăm în gestiunea responsabilității și conștiinței tuturor sportivilor măcar o parte din aceste preocupări, care, în primul rînd, sînt în folosul sănătății lor și a succesului în sport,** avînd în vedere principiul potrivit căruia în societatea noastră interesul personal este racordat perfect la cel general și invers.

Pentru realizarea acestui deziderat este necesar să **se intensifice munca educativă de către antrenori și medici care să conducă atît la creșterea conștiinței cît și la cunoașterea la perfecție a acestor reguli ale sportului de performanță.**

Tinerii fotbaliști trebuie să fie convinși că este în interesul lor și al echipei să învețe că refacerea după efort este o chestiune de răspundere personală și că ignorarea ei duce (ca în atîtea cazuri) **la ratarea chiar a celui mai strălucit talent.**

Să terminăm cu dădăceala practicată și să stimulăm autocontrolul și răspunderea personală a sportivului. Eșalonul superior al fotbalului românesc și viitoarele lui performanțe au nevoie în egală măsură de antrenori și conducători pricepuți, dar și de elevi cu o înaltă conștiință a responsabilității lor față de cei care le asigură condiții de pregătire și față de cei care-i respectă și-i susțin.

ION BALAS